

ΟΡΩΜΗΟΣ
1902

του Κόντη και των συν αυτώ γενναίως ἀθλησάντων
και στραβομουτσουνασίματα των μισοχρυσασάντων.

Με τό φορτίον ἔργεσι των δώρων, των ευχών σου,
μά πρόσεξε μὴν ἴπης και σύ πρὸς τὸν διαδοχόν σου
αὐτὰ που σήμερα κι' ἐγὼ καλαναρχῶ γιὰ σὲνκ...
ἀρχμηνικά κι' ἀρχιχρονικά και τὰ χερτιά κομμένα.

**Μποναμάδες μας κι' εὐχαίς,
ὅπου πτόνουν δὸν βροχαίς.**

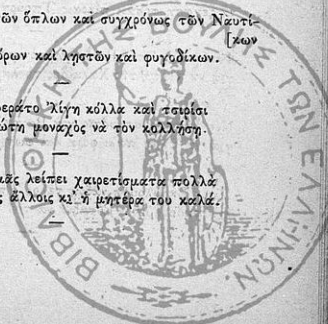
Ἐστὸν Ἀλέξανδρο Ζαχίμη, δίγως δόλου νὰ μιλῆση,
ἄψε σῦσε μ' ἓνα νεῦμα τὴν Βουλή νὰ διαλύση.

Τὸν Σιμόπουλο ἴστὸν Νέγγρη νὰ του παίξη φάρτε πιάνο,
ἴστὸν Ἀνάργυρο τὸν Νέγγρη, και τοὺς δρῶ ἴστὸν Καραπάνο.

Εἰς τὸν Ὑπουργόν των ὅπλων και συγχρόνως των Ναυτι-
νίκας κατὰ λαθρεμπόρων και ληστών και φυγαδίων.

Ἐστὸν Ἀντώνη Μομφεράτο λίγη κόλλα και τσιτσι
τὸν Ἐρμῆ τὸν Τσιριγώτη μοναχὸς νὰ τὸν καλλήση.

Ἐστὸν Τοπάλη που μὰς λείπει χαιρετισματα πολλὰ
και νὰ γίνη πρὸς τοὺς ἄλλοις κι' ἡ μητέρα του καλά.

Εἰς τὸν Τριανταφυλλάκο νόμους πῶλον νεωτέρους
καὶ ἄστυν σέβροο κάθε τόσο νὰ μὴ βγάξῃ καλογέρους.

Μὴ τσαμπουνα ἴσῃν Κορδὸνα γὰρ νὰ τσαμπουναῖ βεσμούς,
τουμπελέκι καὶ ζουρνάδες καὶ ἀμυγέτι συνδυασμούς.

Εἰς τὸν Στέφανο Δραγοῦμη νῆχη ἴλιγ ὕπομονή
καὶ ἕνα σῶμα μὲ τὸ κόμμα τῆς Κορδόνικ νὰ γενῆ.

Ἐστὸν σπουδαῖο Δεληγέρρη, δηλαδὴ τὸν Λεωνίδα,
ἄστου μεγάλου συνωνόμου νὰ κομῆται τὴν ἀσπίδα.

Εἰς τὸν Ράλλη νὰ τὸν ἴδω
κομματάγχη ἄσῃ Βουλή
μὲ ἄλλον ἕνα ὄπαδὸ
πλήν τοῦ Χατζηνικολῆ.

Ἐστὸν Μπακόπουλο νὰ βγάξῃ κάσταν ἄπο τῆ φωτιά
καὶ νὰ κἀνῃ τελακτίνι κάθε τρώγοντος αὐτῆ.

Ἐστὸν Σκουεὶ τὸν κύρ Ἀλέκο, διπλωμάτη ραφινάτο,
τοῦ Καμπῆ τὸ μέγα σπῆτι νὰ τὸ κάνουν Κοσολάτο,
καὶ ἔτσι καὶ τὸ Κοσολάτο ἄνα σπῆτι του κοντὰ
ἔταν πάλι θὰ ποζάρη μὲ Μινιῶνων βρικαντά.

Εἰς τὸν Τσακαδὸ ραχάτι, καὶ εἰς ἡμέρας ἀτυχεῖς
μῖαν ἄκρην ἡρεμίαν διανοίαι καὶ ψυχῆς.

Εἰς τὸν Στάη νὰ ξεχάσῃ τὴν μεγάλη συμφορὰ
καὶ τοῦ μέλιτος τὸν μῆνα νὰ περάσῃ μὴ χαρά.

Ἐστὸν Ρικῶκη πάλι σκούρο
καὶ μὴ κοῦκλα γὰρ τὸν Ρούφο,
τὸν Γιαννάκη δηλαδὴ,
τὸ δραστήριο παιδί.

Ἐστὸν Ρωμῶνο νὰ κυττάξῃ μὲ μονόκλ τὸ Κοσολάτο
καὶ ἄχ καὶ βῆχ νὰ ξεφωνίξῃ καὶ τ' ἀντίο ντελ πασσατό.

Εἰς τὸν Κόντη Θεοτόκη σπῆρτον μπόλικα κουτῆ
γὰρ νὰ κἀνῃ τὰ Βαγγέλια, ποῦ τοῦ βόλανε φωτιά.

Ἐστὸν Καροῦλαυο, ποῦ μοιάζει μὲ τὴν θείαν τοῦ Καρόλου,
νὰ ξεχάσῃ τὴσικ πίκραις Ὑπουργείαι τοῦ διαβόλου.

Φαναράκια ἔστὸν Βουδούρη, τὸν μεγάλο Ναυτικὸ,
γὰρ νὰ βλέπῃ τῆς Χαλκιδίος τὸ λαμπρὸν ἤλεκτρικὸ.

Νέο ζήτημα σπουδαῖο γὰρ Βαγγέλια ἔστὸν Λεβίδη,
γὰρ νὰ πάρῃ πάλι φόρα καὶ φωτιά σὺν ροκανίδι.

Ἐστὸν Σκουλοῦδη νῆβρη τέλος Ἐπαρχία νὰ ἴσῃσῃ,
καὶ ὄπαδους ἔστὸν Εὐταξία νὰ τοῦ λέν: καλὸ, Θανάκη.

Ἐστὸν κλεινὸ τὸν Ἀσημάκη, ποῦ κρατεῖ τὴν Ὀλυμπία,
γὰρ τοῦ χαρτοφυλακίου τὴν ἀρροῦστικα θεραπεία.

Εἰς τὸν κύριον Ρετοῖνα, κράσεως σιωπηλῆς,
ἄπο τὸ Προεδρῆλι νὰ γλυτώσῃ τῆς Βουλῆς.

Ἐστὸν Ἀβέρωφ συντροσιὰ τοῦ Βουδουρ-Ἀγῆ νὰ γίνῃ,
καὶ κἀπέλο Μιρκιπὸ τοῦ κυρίου Μαρκεζίνη.

Τοῦ ντοντόρου τοῦ Ζαχῆ μὴ τερνῆ Καθηγεσία
καὶ ἄστους δὲσ Στεφανοπούλους Ὑπουργοῖ καὶ Ἐξουσία.

Εἰς τὸν Θῆτα Βελλικανίτη νῆμπερ γρήγορα ἄσῃ μῦτη
ἐνὸς ἄλλου συνωνόμου, διπλωμάτου Βελλικανίτη.

Ἐπισκέψεις ἔστὸν Στελλάκη κάθε συμπολίτη του
καὶ μὴ ζῶπορτα κινουόρι νὰ τὴν βάλῃ σπῆτι του.

Ἐστὸν γερὸ τὸν Ἀλεξάκη δύο ρόπαλα καλὰ
καὶ μὴ βούρτσα γὰρ τῆς γκέταῖς τοῦ κυρίου Πεταλῆ.

Εἰς τὸν Στράτο τὸ παιδί του, ποῦχει γνῶσι δυνατῆ,
σὲ Επὸρμερο καὶ Βάλτο νὰ τὸ βγάλλῃ Βουλευτή.

Ἐστὸν Πετριδὴ τῆς Κορίνου τῆς τρεχάματα παπούτσα,
καὶ ἔστὸν Κώστα τὸν Πλατούτσα
καὶ τὰ δύο του τὰδέλικα Βουλευταὶ νὰ βροῦν τοῦ κράτους,
καὶ ἔτσι νῆβαι τρεῖς Πλατούτσαι σὺν τοῦ τρεῖς Ἰακωβάτους.

Ἦθελε νὰ κάνει δῶρα
τόσων ἄλλων καὶ τοῦ Θρόνου,
μὴ κἀνὸ δὲν ἔχω τώρα
καὶ τῆρα γὰρ τοῦ χρόνου.

Καὶ καμπόσαι ποικιλίας, μὲ ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Πάρτε τὴν Δολοφονίαν τῆς ὀρκίαις Δελισίας,
ἐνα πάγκλον βιβλίον πρωτοτύπου φαντασίας,
τῆς Μαρίας τῆς-Κορέλλη, τῆς μεγάλης τῆς Ἀγγλίδος,
μὴ μετάρρησις τελεία νέας γλαφυρῆς γραφίδος,
καὶ ὁ Ἄρωμῆρος σῆς τὴν συστήνῃ μεταξὺ τῶν διαφόρων
καὶ πλουσίαν μπουκαμάων ὡς τὸ κάλλιστον τῶν δῶρων.

Μὰρς ἔστὸ Λουῆρο τὸ μεγάλο μὲ τ' ἀμέτρητα τὰ δῶρα,
ὅπου μὲσ' ἀπ' τὴν Εὐρώπῃ τῆχει κουβαλήσει τώρα.
Ὅχι ψυχῆ μου, τ' εἶναι τοῦτα!... μὲ τί μάτρη τὰ κυτῆς...
δλα θέλει νὰ τὰ πάρῃ καὶ τιμὴ νὰ μὴ ῥωτῆς.
Πλούτος, ἐκπληξίαι καὶ θάμβος... καὶ δὲν εἶναι τοῦτα μόνο,
μὴ θὰ βγάξῃ καὶ λαχεῖο τέσσερις φοραῖς τὸ χρόνο,
καὶ χαρὰ ἔσῃν ποῦ τοῦ πῆσ... ὅχι τὴν τὴν τοῦ διαβόλου...
μὰρς ἔστὸ Λουῆρο τὸ μεγάλο... λάμπει ἔστὸν ὄδον Αἰόλου.

